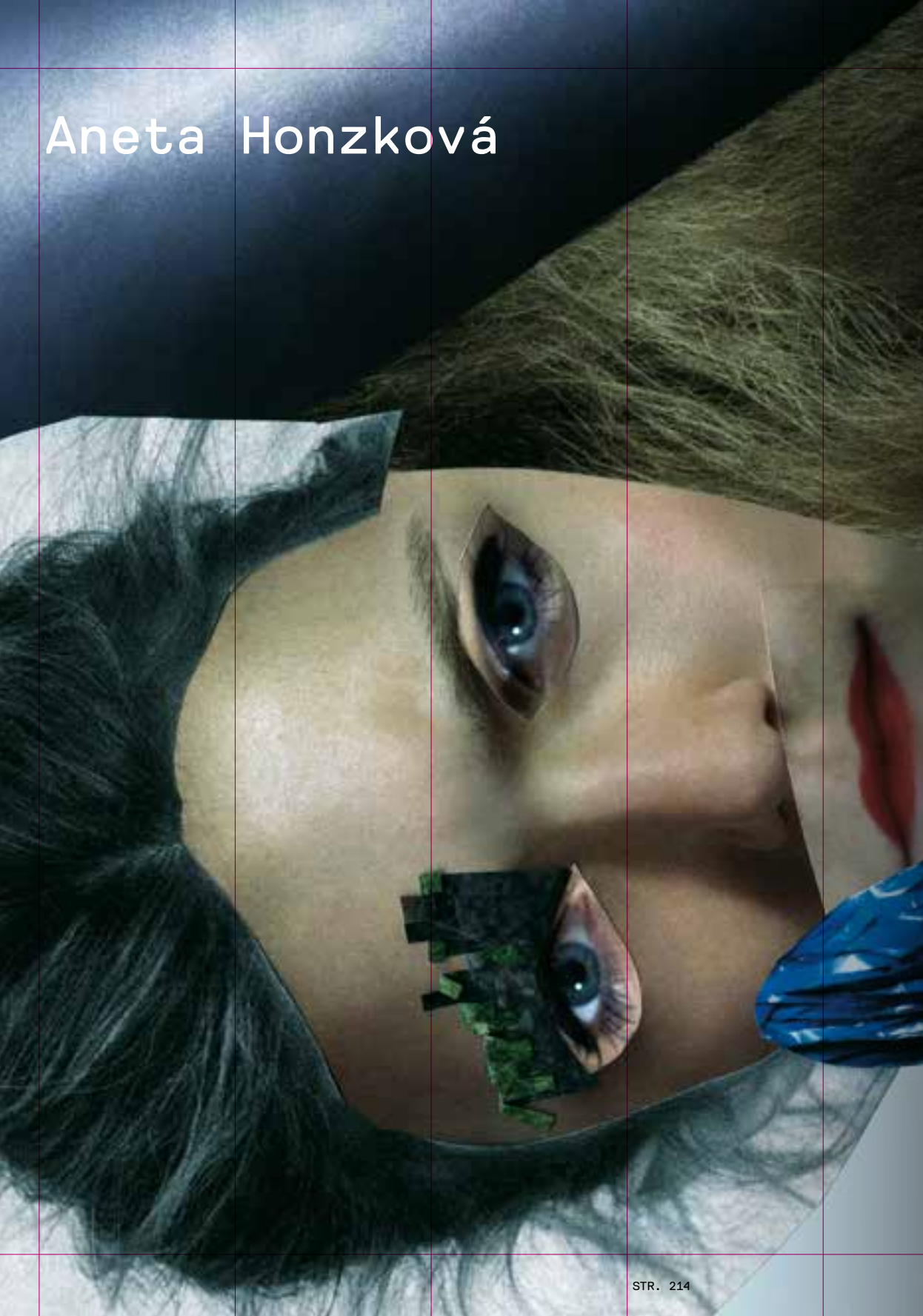

Aneta Honzková

ÚLY

Scéna	Postava	Dialog		
		Včela medonosná (Apis mellifera) je rod blanokřídlého hmyzu. Charakteristickým projevem rodu je stavba díla z vosku vyprodukovaného vlastní voskovou žlázou. Včely patří mezi sociální hmyz, tvoří trvalá společenství - včelstva. Včelstvo je zpravidla složeno z jedné matky - královny, z několika tisíců trubců a z desetitisíců dělnic.		
ANETA HONZKOVÁ			STR. 216	

Scéna	Postava	Dialog		
EXT. PŘED KOSTELEM, DEN				
Všichni se schází na dvorku u kostela okolo staré, otulé ženy, která prodává mléko. Milena se rozhlíží po babičce, ta stojí u kostela a mluví s farářem. Milena stojí v řadě a nezaopatě vyčkává. Jde ke stolu, podává ženě pár mincí a krajáč a za chvíli jej dostane zpět plný mléka. Když odchází, všimne si, že v řadě stojí muž, kterého zahlédla v kostele. Muž se na Milenu pousměje.				
	BABIČKA:	Milušo!		
Milena sebou trošku trhne, kapky čerstvého mléka vyšplouchnou na sešlapanou travu a Mileniny staré polobotky. Spěšně dojde k babičce a bok po boku jdou do kopce k domu. Jdou tiše.				
	MILENA:	Co chtěl?		
	BABIČKA:	Přijít sa podívat na dědečka. Pomodlit sa zaň.		
	MILENA:	Co jste mu řekla?		
	BABIČKA:	Že by sa měl modlit hlavně za seba.		
INT. LOŽNICE, DEN				
Milena, usazena ve starém, oranžovém ušáku vedle postele, pozoruje dědečka. Klidně oddechuje z polospánku. Na kraji postele leží otevřená kniha. Dědeček se převalí a shodí ji, otevře oči a zůstanou tak, otevřené dokořán, pohled zabodnutý do stropu.				
	MILENA:	Dědečku?		
Dědeček nereaguje. Milena zvedne knihu, položí ji na stolek.				
	MILENA:	Jak je vám?		
ÚLY			STR. 217	

Scéna	Postava	Dialog	
Žádná odpověď.	MILENA: Dědeček zavře oči a převalí se na bok zády k Mileně. Milena zůstane sedět, natáhne ruku a položí ji dědečkovi letmo na rameno. Usměje se naivně dětským úsměvem. MILENA: Zkusí probudit jeho zájem, ale dědeček nereaguje. Milenin úsměv trochu opadne. MILENA:	Doktor říkal, že budete hodně unavený. Válka skončila. Brzo půjdeme zase včelařit.	
EXT. LOUKA, PODVEČER Zapadající slunce je ostré a Milenu oslepuje. Voda na stéblech vysoké, neposečené trávy se v tom světle nepříjemně třpytí. Jak fouká vítr, stébla se pohybují v pravidelných vlnách, takže pole připomíná moře. Ptáci hlasitě zpívají, ten zvuk je Mileně otravný. Každý ve svém vlastním rytmu a tónu, vůbec to neladí dohromady. Mileniny kroky jsou rázné, co nejvýš zvedá nohu a pokládá ji co nejdál. Po kolena je ztracená ve vysoké trávě. Její rychlá chůze je to jediné, co vytrhuje pohupování trávy z pravidelného rytmu. EXT. LES, VEČER Než dojde ke včelínu, začne se stmívat, les se pomalu noří do tmy. Ochladí se a Mileně na rukou vyskočí husí kůže. Najednou její odhodlání opadá a ona se mění v malou, nedospělou dívku, kterou je. Ostražitýma očima pozoruje včelín a potichu se malými kroky přibližuje ke dveřím. Když už je u nich, skloní se, rukou zašátrá po zemi a sevře v dlani kámen.			
ANETA HONZKOVÁ			STR. 218

Scéna	Postava	Dialog	
INT. VČELÍN, VEČER Ve včelíně je tma a prázdno. Zpěv ptáků slabě doléhá i dovnitř, mísí se s neklidným bzučením včel. Jinak je klid. Milena sevře kámen v ruce trochu pevněji a vstoupí do místnosti. MILENA: Vypadá to, že Němec ve včelíně nikdy ani nebyl. Vše je uklizené, čisté a na svém místě. Prochází místností. Na stole leží dědečkovy staré hodinky, Milena je vezme do ruky, prohlídne si je. Ručička na nich se zastavila. Položí hodinky zpátky na stůl. Nakonec se posadí na starý gauč a kámen položí na stůl. Vydechne a na chvíli zavře oči. INT. ÚLY, VEČER Milena schází schůdky k úlům. Na jednom leží kousek ulomené plástve, kterou tam nechal dědeček, na policích jsou nachystané sklenice na stáčení medu. Milena jednu vezme do ruky, chvíli ji drží a pak dá na prázdnou sklenici víko a postaví ji naopak k ostatním. Dojde k úlům, na jednom z nich je křídou nakreslený červený křížek – je to úl se včelstvem, které dědeček označil za příliš slabé a spojil jej s jiným, silnějším. Nechal uvnitř jen samotnou matičku. Milena odklopí víko a podívá se dovnitř. Na dně leží několik suchých mrtvolek včel, plástve jsou až na malé výjimky prázdné. Najednou začne jedna z včel mávat křídly a bzučet. Milena se lekne, trhne sebou a odstoupí od úlu. Včela po chvíli vyletí. Milena pozoruje její trasu. Včela se bez strachu přiblíží k Mileninu obličeji, zase se oddálí a znovu provede to samé. Milena má chvíli obavy, mávne okolo obličeje rukou, ale když se včela stále vrací, zůstane i Milena stát v klidu. Natáhne ruku a včela se posadí na Mileniny prsty. Přelézá z jednoho na druhý. Milena se usměje.	Dveře zavržou a otevřou se. (německy, neklidně) Vojáku? Vojáku?		
ÚLY			STR. 219